

MELIKA SALIHBEGOVIĆ

DOPUSTITI NEZAMISLIVOM
DA USTRAJE

(O akvarelima Ismeta Rizvića)

Slikarstvo je u tehnici akvarela sačuvalo svu odanost vodama, tim najdubljim zrcalima Prirodnog narcizma. Već s ovim prisnim Bachelardovskim saznanjem o dubokoj materijalnosti naših slika, gledam akvarele Ismeta Rizvića, nalazeći čudnu fluidnu vezu između njih i umjetnikova lica. U mojim očima još uvijek lelujava zasanjenost Rizvićevih "java". U mojoj ruci tjeskoba – da i ovaj put riječ ne ostane odveć troma pred hitrinom i intenzitetom ovog likovnog događanja.

Na Rizvićevim papirima akvarel upravo *jest*. On *jest* ovde najbolje što nam o akvarelu kao slikarskoj tehnici govori svaka stručna knjiga. U meni on jest naročito po tome što rađa potrebu da o njemu govori neka šira umjetnička poetika. Ako bismo po Bachelardovim uputama počeli ispisivati tu poetiku, tražeći osnovni motiv i "fundamentalnu boju" Rizvićevih slika, onda bismo ponajprije našli Prirodu u zrcaljenju voda, kao motiv koji sabire u sebe sva viđenja. "Fundamentalna boja" Rizvićeva bila bi izmaglica, koju on pronalazi u prirodi akvarela, nimalo slučajno odabrana da izrazi svu tvarnost njegovih doživljaja.

Ima u svakoj izmaglici nesto što dopušta nezamislivom da ustraje. A nezamislivo – to je područje naše duše, i našeg duha. Otud lebdi akvarel uvijek na rubu između stvarnosti i sna, njegujući na tom istom rubu u sebi njihova jedinstva. Plah i zanosan kao i sama voda, akvarel ne dopušta da se u nama vrši

dioba između misli i čuvstva, između stvarnoga i sanjanoga. Zato i siže u njemu nikada nema onu težinu egzaktnog postojanja koju može da mu da neka druga druga slikarska tehnika.

U Rizvićevim akvarelima uzorna je njihova osobina – sekundarnosti predmeta i primarnosti umjetnikova doživljaja tog predmeta. Samo površno oko ne vidi dalje od sižea na akvarelima: *Kula u Počitelju*, *Kuća u Blagaju*, *Bosanska kuća sa jablanom... Okupana počiteljska jutra, akšamski ljubičasti smiraj* na licima bosanskih kuća, *sunčani prodor* u ravnodušnost zidne plohe unutar jednog arhitektonskog krajolika, propadanje neba ponad magličastih obrisa nekoga grada posjeduju isti fluidni, isti eterični ton kao i zapisi *Zelenog pejzaža*, *Jutarnje magle*, *Nemirnog predjela...*¹

Teško je biti pred ovim akvarelima a odolijevati osjećanju duboke veze Istoka i duše ovog umjetnika. Teško je odoljeti podsjećanju da nam je akvarel došao sa te strane svjetlosti i budjenja. I sa strane meditacije kojoj je neznana bilo kakva povreda meditiranog predmeta od strane čovjeka. Iz prvog vrela buja izuzetna čulnost ovog umjetnika za atmosferske fenomene koji su, uza svu svoju radikalnost, znak da i sama materija posjeduje svoje područje nedosanjanoga, svoje područje irealnoga. Na drugom izvoru njeguje Rizvić kaligrafsku profinjenost svoga slikarskog gesta, vidljivu naročito na akvarelima (*Jutarnje magle*, *Pejzaž uz rijeku...*) gdje u ruci umjetnika govori Priroda. Njena rukopisna poetika, ispisana u radosnoj pomahnitalosti drveća i lišća, po nekoj začudnoj logici slikarskog solipsizma ostaje mi dalja od onih akvarela gdje se u smirenijem maglenom tragu, manje ispisanom ali transparentnijem, zrcali sama umjetnikova duša.

Evo zapisa o stvarnosti punoj sna od jučer, i o snu od jučer punom stvarnosti našeg časovitog ljudskog postojanja. Rizvićevi akvareli su plah a ipak trajan zapis o onome što

poništava ukletu logiku vremena – bivanja i nestajanja. Plahovit u doživljajnosti, i trajan u rezonancama.

(Tekst je objavljen u Katalogu jedne od posljednjih izložbi u tzv. Starom paviljonu).

---

¹ Na osnovu ovih opisa, Rizvić će i dati naslove svojim akvarelima, u povodu čije izložbe, to jest izdavanja njezina kataloga, ovaj tekst i biva pisan.